

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 7 sierpnia 1971 r.

Nr 41

TRESC:

Poz.

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

- 259 — nr 148 z dnia 24 lipca 1971 r. w sprawie powiatowego funduszu rozwoju kultury 485
260 — nr 151 z dnia 30 lipca 1971 r. w sprawie organizacji przyjmowania, rozpatrywania i załatwiania skarg i wniosków 486

ZARZĄDZENIA:

- 261 — Ministra Finansów z dnia 24 lipca 1971 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia taryfy i sposobu poboru składek za obowiązkowe ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności cywilnej z ruchu pojazdów mechanicznych będących w posiadaniu cudzoziemców dewizowych przebywających w Polsce 490
262 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 6 lipca 1971 r. zmieniające zarządzenie w sprawie opłat za wstęp do muzeów resortu kultury i sztuki 490

PISMO OKOLNE

- 263 — nr 81 Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1971 r. w sprawie opracowywania projektów oraz stosowania przepisów prawnych 490

OBWIESZCZENIE

- 264 — Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar z dnia 31 lipca 1971 r. w sprawie ogłoszenia przepisów o narzędziach pomiarowych 491

259

UCHWAŁA Nr 148 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1971 r.

w sprawie powiatowego funduszu rozwoju kultury.

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się powiatowy fundusz rozwoju kultury, zwany dalej „funduszem”, przeznaczony na aktywizację działalności kulturalnej w powiatach, miastach stanowiących powiaty oraz w dzielnicach miast.

2. Uruchomienie funduszu następuje po uchwaleniu przez powiatową (miejską, dzielnicową) radę narodową programu rozwoju kultury.

§ 2. Dochodami funduszu są:

- 1) udzielane w toku wykonywania budżetu dotacje rad narodowych oraz Ministerstwa Kultury i Sztuki z kredytów budżetowych, przeznaczonych w dziale „kultura i sztuka” na różną działalność, pod warunkiem że udzielenie dotacji nie spowoduje niewykonania zadań przewidzianych w budżecie,
- 2) dobrowolne dotacje zakładów pracy z funduszy przeznaczonych na cele kulturalne, przekazywane zgodnie z uchwałą konferencji samorządu robotniczego lub rady zakładowej,
- 3) środki pochodzące z imprez organizowanych specjalnie na ten cel przez instytucje i organizacje,
- 4) dobrowolne świadczenia ludności.

§ 3. 1. Środki funduszu przeznacza się na:

- 1) dofinansowanie działalności placówek kulturalno-oświatowych i podejmowanych przez nie akcji;
- 2) dofinansowanie wydawnictw regionalnych oraz opracowań i publikacji oświatowych;

- 3) popieranie amatorskiego ruchu artystycznego;
- 4) pomoc w budowie obiektów kultury podejmowanej w formie czynu społecznego;
- 5) pokrywanie wydatków związanych z eksploatacją placówek kulturalno-oświatowych, które nie są finansowane z budżetu Państwa;
- 6) zakup wyposażenia dla placówek kulturalno-oświatowych, w tym także dla parków kultury i terenów rekreacyjnych;
- 7) remonty bieżące, średnie i kapitalne placówek kulturalno-oświatowych;
- 8) pokrywanie kosztów obsługi funduszu.

2. Koszty związane z obsługą funduszu nie powinny przekraczać 2% jego wpływów.

§ 4. Środkami funduszu dysponuje organ do spraw kultury prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej na podstawie planu funduszu uzgodnionego z przedstawicielami instytucji i organizacji, które świadczą środki finansowe na fundusz.

§ 5. Prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej określa, na podstawie wniosków instytucji i organizacji, o których mowa w § 4, szczegółowe zadania, które będą realizowane ze środków funduszu.

§ 6. Plan funduszu oraz jego zmiany podlegają zatwierdzeniu przez prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, po zaopiniowaniu przez komisję rady narodowej właściwej do spraw kultury.

§ 7. W zakresie nie uregulowanym uchwałą do funduszu stosuje się przepisy o funduszach celowych wydane przez Ministra Finansów na podstawie prawa budżetowego.

§ 8. W zakresie uregulowanym uchwałą nie stosuje się przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1960 r. w sprawie funduszków dobrowolnych świadczeń społecznych (Dz. U. Nr 39, poz. 233).

§ 9. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i społecznym współdziałanie w realizacji zadań określonych uchwałą.

§ 10. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kultury i Sztuki oraz prezydiom powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

260

UCHWAŁA Nr 151 RADY MINISTROW

z dnia 30 lipca 1971 r.

w sprawie organizacji przyjmowania, rozpatrywania i załatwiania skarg i wniosków.

Na podstawie art. 156 Kodeksu postępowania administracyjnego Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Uchwałą reguluje organizację przyjmowania, rozpatrywania i załatwiania skarg i wniosków wnoszonych przez obywateli oraz organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne do ministerstw, urzędów centralnych i podporządkowanych im organów terenowych, prezydiów rad narodowych i ich organów, zjednoczeń i jednostek równorzędnych, terenowych organów administracji państwowej nie podporządkowanych radom narodowym, przedsiębiorstw i instytucji państwowych oraz innych państwowych jednostek organizacyjnych, zwanych w dalszym ciągu „organami państwowymi”.

2. Przepisy uchwały stosuje się odpowiednio do skarg i wniosków wnoszonych do organizacji zawodowych, samorządowych, spółdzielczych i innych organizacji społecznych w związku z załatwianiem przez te organizacje z mocy prawa spraw indywidualnych z zakresu administracji państwowej.

3. Przepisy uchwały stosuje się również:

- 1) do skarg i wniosków przekazanych właściwym organom państwowym przez redakcje prasowe, radia, telewizji i przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne,
- 2) do artykułów, notatek i innych opublikowanych wiadomości, jeżeli posiadają znamiona skargi lub wniosku i zostały przesłane właściwym organom państwowym przez redakcję prasową, radia, telewizji.

§ 2. 1. Każdy organ państwowy jest obowiązany rozpatrywać zgłoszone skargi i wnioski i załatwiać je w ramach swojej właściwości.

2. Skargę (wniosek), adresowaną do określonego organu państwowego i przesłaną w odpisie innemu organowi, rozpatruje i załatwia w ramach swojej właściwości organ, do którego była ona adresowana.

3. Każdy organ państwowy jest obowiązany zapewnić należytą organizację przyjmowania, rozpatrywania i załatwiania skarg i wniosków. W szczególności w każdym organie państwowym przyjmowanie, ewidencjonowanie i okresowa kontrola terminowego załatwiania skarg i wniosków powinny być powierzone określonej komórce organizacyjnej (stanowisku pracy) oraz imiennie wyznaczonym odpowiedzialnym pracownikom.

4. Rozpatrywanie i załatwianie merytoryczne skarg i wniosków należy do jednostek organizacyjnych, właściwych ze względu na przedmiot sprawy.

5. Skargi i wnioski, niezależnie od sposobu ich wniesienia, powinny być ewidencjonowane oddzielnie od pozostałych spraw w sposób ułatwiający kontrolę przebiegu i terminowości załatwienia.

§ 3. 1. Jeżeli organ państwowy, do którego wniesiono skargę lub wniosek, jest niewłaściwy w sprawie, powinien niezwłocznie, nie później jednak niż w terminach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego, przekazać ją do organu właściwego, zawiadamiając o tym wnoszącego skargę (wniosek).

2. Jeżeli skarga lub wniosek zostały wniesione do organu niewłaściwego, a organu właściwego nie można ustalić na podstawie treści skargi (wniosku), albo gdy z treści skargi wynika, że właściwymi w sprawie są organy wymiaru sprawiedliwości, organ państwowy, do którego skargę (wniosek) wniesiono, zwraca wnoszącemu skargę (wniosek) w terminie 7 dni z odpowiednim wyjaśnieniem.

3. Skarga niewłaściwie skierowana nie może być przekazana według właściwości organowi, którego bezpośrednio dotyczy, lecz tylko jego organowi nadrzędnemu lub sprawującemu bezpośredni nadzór.

4. Organy państwowe określone w art. 159 Kodeksu postępowania administracyjnego, przekazując w trybie art. 162 Kpa skargi do załatwienia przez właściwe organy niższych stopni, powinny żądać od tych organów informacji o sposobie załatwienia.

§ 4. 1. Skargi i wnioski wnoszone są pisemnie, w drodze telegraficznej lub ustnie do protokołu.

2. Skarga i wniosek wniesione na piśmie powinny zawierać imię i nazwisko oraz adres wnoszącego.

3. Skarga (wniosek) nie zawierająca nazwiska i adresu podlega rozpatrzeniu tylko wówczas, gdy uzasadnia to interes społeczny. Decyduje w tej sprawie kierownik organu państwowego.

§ 5. Organ państwowy jest obowiązany potwierdzić złożenie skargi lub wniosku, jeżeli tego zażąda wnoszący.

§ 6. Wszystkie organy państwowe są obowiązane przeciwdziałać wszelkim próbom hamowania krytyki, groźbom i innym formom zastraszania osób zgłaszających skargi i wnioski lub dostarczających do publikacji materiały o znamionach skargi lub wniosku i dyskryminowaniu tych osób, jeżeli działały w granicach prawem dozwolonych.

§ 7. 1. Wnoszący skargę lub wniosek może zastrzec nieujawnianie jego nazwiska lub adresu. Zastrzeżenie takie jest dla organu rozpatrującego skargę (wniosek) wiążące.